

ни ограбихте, на гърлата ви да се запрячатъ! . . .“

И баща ми лѣжеше на друга страна. Той не стана вече: отъ тѣга ли, отъ страхъ ли, той се разболѣ и наскоро отиде въ гроба.

Азъ завинаги останахъ съ побѣлѣла коса и ония страшни врѣмена никога нѣма да забравя . . .“

Дѣдо Илия млѣкна, защото сълзи закапаха отъ очитѣ му. И дѣцата се бѣха смѣли, а салъ разгледваха и пипахъ бѣлитѣ му коси. Внучката му — Иванка — пѣкъ извади своята чиста кърпица и избърса сълзитѣ отъ тѣжното лице на своя обиченъ дѣдо.

Г. Пѣйчевски.

